

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120202216
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120202216.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, C. X, XXX XX D., IČO: XXXXXXXX, právne zastúpená: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 50490044, o zaplatenie 12.364,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 7.2.2022, č.k. 24Cb/23/2020-157, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovanej voči žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 12 364,80 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 12 364,80 eur od 22.3.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 12.364,80 eur s príslušenstvom. Rozsudkom sp. zn. 24Cb/23/2020 zo dňa 13.1.2021 súd žalobu zamietol, nakoľko úverovú zmluvu považoval za nezrozumiteľnú, a preto za absolútne neplatnú. Voči rozsudku podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením sp. zn. 3Cob/14/2021 zo dňa 23.9.2021 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň vyslovil právny názor, v zmysle ktorého je nutné zaoberať sa tým, či žalovaná zmluvu so žalobcom uzavrela ako podnikateľ alebo ako spotrebiteľ. Následne je možné zaoberať sa tým, či je zmluva absolútne neplatná a či je nárok žalobcu premlčaný.

Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca je obchodnou spoločnosťou podnikajúcou v oblasti poskytovania pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Žalovaná je fyzická osoba - podnikateľ v oblasti kaderníckych prác od 05.10.1992. Žalovaná požiadala žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 4.000,- eur na prevádzkové účely. Dňa 27.3.2015 bola medzi žalobcom ako veriteľom

a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 216 492-73602, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 13.248,- eur „na účely výkonu podnikateľskej činnosti“ žalovanej. Strany si dohodli splatnosť úveru v 48. mesačných splátkach vo výške 276,- eur. Za poskytnutie úveru sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú odmenu vo výške 9.248,- eur. Pre prípad omeškania dlžníka so splátkou úveru o viac ako 15 dní po termíne splatnosti si strany dohodli zmluvnú pokutu vo výške 5 % z nominálnej výšky úveru. Žalovaná nesplácala úver žalobcovi riadne a včas. Dňa 4.2.2016 vystavil žalobca žalovanej faktúru č. 916000040 na sumu 662,40 eur ako zmluvnú pokutu, ktorá bola splatná dňa 14.2.2016. Dňa 6.3.2016 vystavil žalobca žalovanej faktúru č. 916000800 na sumu 662,40 eur ako zmluvnú pokutu, ktorá bola splatná dňa 16.3.2016. Listom zo dňa 6.3.2016 žalobca oznámil žalovanej zosplatenie všetkých záväzkov zo zmluvy, dňom 22.3.2016 sa žalovaná dostala do omeškania. Žalovaná zaplatila žalobcovi v priebehu platnosti zmluvy splátky spolu v sume 2.208 eur.

Vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, § 397, § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 121 ods. 3, § 544 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej sumu 4.000,- eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť sumu 13.248,- eur, pričom vychádzal z obsahu predloženej úverovej zmluvy. Suma 9.248,- eur predstavovala úroky za poskytnutie úveru. Žalovaná uhradila žalobcovi splátky spolu v sume 2.208,- eur, so zaplatením zvyšku dlžnej sumy sa dostala do omeškania dňom 22.3.2016. Vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán súd posúdil tak, že medzi stranami ide o obchodnoprávny vzťah, do ktorého žalobca aj žalovaná vstúpili s rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti. V zmluve o revolvingovom úvere je výslovne uvedené, že veriteľ poskytne dlžníkovi peňažné prostriedky na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti. K premlčaniu nároku žalobcu nemohlo dôjsť, nakoľko premlčacia doba v obchodnoprávných vzťahoch je štyri roky, žalobca zosplatinil úver v marci 2016, žaloba bola podaná vo februári 2020 včas. Súd preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 12.364,80 eur, ktorá pozostáva zo sumy 1.324,80 eur titulom zmluvnej pokuty a zo sumy 11.040,- eur titulom nesplatennej sumy úveru. Žalobca si v konaní uplatnil aj úroky z omeškania, ktoré mu súd priznal vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 22.3.2016 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlžnej sumy v zmysle výzvy žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP.

V zákonom stanovenej lehote podal žalovaná voči tomuto rozsudku odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Úlohou súdu prvej inštancie bolo dôsledne riešiť postavenie žalovanej ako dlžníčky, a to či ide v tejto veci o spotrebiteľský alebo obchodnoprávny vzťah. Následne by bolo možné pristúpiť k posúdeniu zmluvy o revolvingovom úvere z pohľadu obsahu neprijateľných zmluvných podmienok, zrozumiteľnosti alebo výšky odplaty i dôvodnosti vznesenej námietky premlčania. Žalobca po vrátení veci súdu prvej inštancie odvolacím súdom neprodukoval žiadne tvrdenia ani dôkazy, preto z pohľadu princípu právnej istoty nepredpokladala, že súd úplne zmení svoje pôvodné rozhodnutie. Odvolací súd nevyslovil záver, že žalobkyňa je v konaní podnikateľka, ale že je potrebné jej postavenie bližšie skúmať. Súd prvej inštancie sa neriadil povinnosťou uloženou mu odvolacím súdom a ohľadne postavenia žalobkyne sa vyjadril iba v jednom krátkom odseku odôvodnenia. Preto nerozumie, na aký právny názor vyslovený odvolacím súdom sa súd prvej inštancie odvoláva. Dôvod zrušenia pôvodného rozsudku bol jasný, preto bez ďalšieho dokazovania je neprípustné, aby na rovnakom skutkovom základe súd prvej inštancie úplne poprel svoje prvotné rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal jedinou jej námietkou. Zmluvu o revolvingovom úvere uzatvorila ako fyzická osoba nepodnikateľ. V zmluve sa nachádza údaj IČO len z toho dôvodu, že na výzvu obchodného

zástupcu veriteľa musela preukázať spôsob svojej obživy. Akonáhle zistil, že má žalobkyňa pridelené IČO, využil to žalobca vo svoj prospech. V prípade pochybností o postavení dlžníka sa prezumuje, že ide o spotrebiteľa. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora C-110/14. Dôkazné bremeno o účele poskytovaného úveru znáša veriteľ. V zmluve sa nenachádza informácia o účele použitia úveru, okrem všeobecného, nič nehovoriaceho konštatovania v bode 1.1. Tým došlo bezdôvodne k obmedzeniu jej práv ako spotrebiteľky. Z odôvodnenia nevyplýva, že pre záver o postavení žalovanej ako podnikateľky súd vykonal akékoľvek dokazovanie. Poskytnutá suma 4.000,- eur nebola nikdy vnesená do podnikania a žalobca opak nepreukázal. Zmluva o revolvingovom úvere neuvádza výšku poskytnutého úveru, čo je základný údaj, ktorý úverová zmluva musí obsahovať. Suma 13.248,- eur uvedená v zmluve nie je sumou, ktorá jej bola poskytnutá, veriteľ od začiatku nemal v úmysle jej ju poskytnúť. Zmluvná odmena vo výške 9.248,- eur sú podľa znenia zmluvy úroky a po prepočte ročná úroková sadzba je vo výške 34,90 %, čo považuje za nemorálne úročenie poskytnutej sumy. Preto je zmluva pre obchádzanie Zákona o spotrebiteľských úveroch a rozpor s dobrými mravmi neplatná podľa § 39 a § 39a Občianskeho zákonníka neplatná a pre úmyselne nepravdivé uvedenie poskytnutého úveru neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa obsahu žaloby ku vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo dňom 6.3.2016. Nakoľko splatnosť každej splátky nastala v 19. deň mesiaca, s poukazom na ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, ku premlčaniu nároku došlo dňa 20.2.2019, preto vzniesla námietku premlčania. Už v podanom odpore proti platobnému rozkazu žalobkyňa popierala podnikateľský účel poskytnutého úveru, ale v odôvodnení napadnutého rozsudku nie sú jej tvrdenia a predložené dôkazy nijako reflektované. V konaní predložila rozhodnutie súdu, ktorý posúdil obdobnú zmluvu, v ktorej som bola identifikovaná ako podnikateľka, za zmluvu spotrebiteľskú. Predložila rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Ndc/8/2017 zo dňa 28.9.2017, ktorým bola vyslovená prezumpcia jej postavenia ako spotrebiteľky. V súdnych konaniach o plnenie nároku z úverových zmlúv, vedených na Okresnom súde Prešov, v ktorých bola žalobkyňa stranou, bola posudzovaná so statusom spotrebiteľa. Niet dôvodu, aby práve táto jedna uzavretá zmluva o úvere so žalobcom vykazovala excés z rozhodovania súdu. V takmer totožných skutkových veciach bolo opakovane rozhodnuté o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú uzavrel žalobca s fyzickou osobou, ktorú označil ako podnikateľa. Ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/66/2020 zo dňa 29.9.2021, 4Obdo/61/2018 zo dňa 27.8.2019 a 11CoSR/3/2017 zo dňa 7.2.2018. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

Vec napadla na tunajší súd dňa 12.8.2022. Po pozitívnej lustrácii spočívajúcej v zistení, že jej predchádza vec sp.zn. 3Cob/14/2021, bola novonapadnutá vec pridelená do súdneho oddelenia 3Cob so sp.zn. 3Cob/32/2022, v ktorom predsedníčkou senátu a sudkyňou spravodajkyňou bola JUDr. V. Zoľáková. Táto dňom 31.8.2022 prestala byť sudkyňou tunajšieho súdu, preto podľa Dodatku č. 8 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2022 bola prerozdelená do senátu 2Cob, ktorý v nadväznosti na ďalšie personálne zmeny v obsadení tunajšieho súdu sudcami podľa RP KS v Prešove na rok 2023 v znení Dodatku č. 1 prejednal vec v zložení uvedenom v úvodnej časti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie oprávnenou osobou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

Odvolací súd považoval v prvom rade za nevyhnutné posúdiť, či úverová zmluva v znení jej dodatkov, uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, je zmluvou spotrebiteľskou. Uvedené bolo sporné v priebehu celého konania. V prvom rade je nevyhnutné uviesť, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, a teda je vždy uzatváraná v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. S ohľadom na povahu zmluvných strán - dodávateľ a spotrebiteľ - potom možno považovať úverovú zmluvu aj za zmluvu spotrebiteľskú. Veriteľ bol v zmluve označený obchodným menom, sídlom spoločnosti a identifikačným číslom, a teda možno s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 3 Občianskeho

zákonníka vyvodit, že zmluvu uzatváral ako dodávateľ. Dlužník bol identifikovaný duplicitne, a to jednak ako fyzická osoba - podnikateľ s uvedením miesta podnikania a identifikačného čísla, a zároveň ako fyzická osoba - s uvedením jeho mena, priezviska, adresy trvalého bydliska, rodného čísla a rodinného stavu.

Žalobca síce v priebehu konania tvrdil, že úverová zmluva nie je zmluvou spotrebiteľskou, avšak neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, pretože kto tvrdí aj dokazuje a žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by boli finančné prostriedky žalovanej poskytnuté na účely podnikania. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I.ÚS 243/07-25 zo dňa 19.6.2008, v ktorom „...ústavný súd odkazuje na všeobecne platný princíp, podľa ktorého ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany.“ Odvolací súd teda pri výklade zmluvy prihliadol na okolnosti, ktoré sprevádzali jej uzatvorenie.

Odvolací súd zastáva názor, že obsah úverovej zmluvy nesvedčí tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľskými subjektmi, keďže ide o predtlačný formulár. Je pritom povinnosťou veriteľa, preukázať, že peňažné prostriedky boli dlžníkovi poskytnuté na účel podnikania. Zároveň je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak je dlžník v zmluve identifikovaný IČO-m, nie je možné automaticky vyvodit záver, že pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zo zmluvy o úvere nemožno jednoznačne a spoľahlivo ustáliť, že žalovaná uzatvárala zmluvu ako nespotebiteľský subjekt v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a to vzhľadom na jeho už vyššie uvedené dvojaké označenie, preto je namieste aplikácia ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Pri tomto hodnotení je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že živnostenský register je verejne dostupný zoznam podnikateľov, ktorým bolo vydané živnostenské oprávnenie, takže aj informácie identifikujúce žalovanú ako podnikateľa sú voľne prístupné vo verejnej časti živnostenského registra. Naopak, údaje identifikujúce ho ako fyzickú osobu - nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je ich možné získať len z dokladov, ktoré žalovaná poskytla pri vybavovaní zmluvy o úvere, napr. občiansky preukaz, ktorý bol pri uzatváraní úverovej zmluvy použitý nie len na identifikáciu, či ide o totožnú osobu ako predložila živnostenské oprávnenie, ale údaje z občianskeho preukazu boli do zmluvy o úvere priamo zahrnuté (napr. rodné číslo, číslo OP). Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe prípady, keď nebankové spoločnosti poskytujúce spotrebiteľské úvery bez bližšieho zisťovania do zmluvy o úvere uviedli, že finančné prostriedky dlžníkovi poskytli na účel podnikania, a to len z toho dôvodu, že žiadateľ o úver mal živnostenské oprávnenie.

Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade už bolo súdom prvej inštancie rozhodnuté rozsudkom 24Cb/23/2020-130 zo dňa 13.1.2021, ktorý bol uznesením odvolacieho súdu č.k. 3Cob/14/2021-147 zo dňa 23.9.2021, doručeným žalobcovi dňa 27.10.2021, zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom úlohou súdu prvej inštancie bolo posúdiť zmluvu o revolvingovom úvere a status žalovanej v spojitosti so vznesenou námietkou premlčania.

Následne po vrátení veci súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom strany požiadali o vyjadrenie v lehote 10 dní, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP. V prípade, že sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude mať súd v súlade s ust. § 157 ods. 2 CSP za to, že s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia (č.l. 152). Táto výzva bola doručená dňa 26.11.2021 právnomu zástupcovi žalobcu, ktorý sa k tejto výzve nevyjadril, neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie nespotebiteľského charakteru vzťahu medzi stranami sporu, a preto súd prvej inštancie rozhodol vo veci dňa 31.1.2022. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že v predchádzajúcom svojom rozhodnutí zdôraznil potrebu dokazovania smerujúceho ku zisteniu skutkových okolností, z ktorých by bolo možné dať odpoveď na to, či vo veci ide o vzťah medzi

podnikateľmi. Napriek uvedenému sa žalobca nezmobilizoval a neprodukoval na ten účel žiadne ďalšie tvrdenia a dôkazy a po predchádzajúcom odvolacom rozhodnutí zostal v tomto pasívny.

Rovnako odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolaním žalovaná namietala právny záver súdu prvej inštancie o jej statuse ako podnikateľky a mala za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnomu záveru o obchodnoprávnom vzťahu medzi stranami konania. Ani k odvolaniu žalovanej sa žalobca nevyjadril.

Vychádzajúc z týchto skutočností, majú na zreteli v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP povinnosť odvolacieho súdu zaoberať sa aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal súd prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru o nutnosti zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na základe obsahu spisu a stranami produkovaných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (vyššie uvedených) dospel odvolací súd k názoru, že zmluva o revolvingovom úvere č. 216492-73602 je zmluvou spotrebiteľskou.

Žalovaná od prvých jej úkonov vo veci vytrvalo namietala to, že do vzťahu s veriteľom nevstupovala ako podnikateľský subjekt. V odpore proti vydanému platobnému rozkazu popísala priebeh kontraktačného procesu i to, ako žalobca proti nej sa pokúsil už v roku 2016 na rozhodcovskom súde. Poukázala i na judikatúru ESD č. C-110/04, uznesenie ÚS ČR I.ÚS 1930/2011 z 10.1.2011 z 10.1.2012. Do konania boli predložené v listinnej podobe dôkazy o uzavretí zmluvy, o daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby, ale i súdne rozhodnutia, v ktorých sa napr. v uznesení NS SR 7Ndc/8/2017 z 28.9.2017 pre účely miestnej príslušnosti zodpovedala otázka, či vo vzťahu A. B. k inému nebankovému subjektu ide o jej postavenie spotrebiteľa. Súviselo to tiež s ňou uzavretou úverovou zmluvou (viď č.l. 35 – 36 spisu) zo dňa 13.8.2014 a následne aj s konaním vedeným na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10Cr/1/2018.

Tak, ako je uvedené vyššie, žalobca na túto obranu žalovanej aj po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto zostal následne pasívny.

Žalovaná vzniesla v priebehu konania námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke, ktorej splatnosť mala nastať 21.3.2016, preto odvolací súd uvedené preskúmal a dospel k záveru, že námietka premlčania je dôvodná, pričom na premlčanie je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti v zmysle ust. § 54a Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Odvolačný súd, keďže v predmetnej veci dospel na základe vyššie uvedenej argumentácie k záveru, že predmetný vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, pričom žalobca si v konaní podanou žalobou uplatnil pohľadávku voči žalovanej, ktorú majú tvoriť splátky, ktoré sa stali splatnými dňa 21.03.2016.

Z ustanovenia § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Z tohto zákonného ustanovenia je tak zrejmé, že zákon viaže začiatok premlčacej doby na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. Predčasné zosplatenie celého dlhu nie je povinnosťou, ale právom veriteľa, pričom veriteľ toto právo môže využiť (pri dodržaní trojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) pri ktorejkoľvek neuhradenej splátke, teda môže zosplatiť dlh pre neuhradenie ktorejkoľvek zo splátok, ktorých splatnosť nastala aspoň tri mesiace pred vyhlásením predčasnej splatnosti dlhu. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatenie (§ 565 Občianskeho zákonníka) ešte tri mesiace od omeškania zo splatením splátky, ale (keďže zákon nemá osobitné ustanovenia pre premlčanie takto zosplateného dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy) premlčacia doba sa v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky.

K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo zo strany žalobcu ku dňu 21.3.2016 Trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie úveru však začala plynúť tri mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Žaloba bola však podaná až dňa 17.2.2020, preto vzhľadom na samotným žalobcom tvrdým dňom zosplatenia 21.3.2016 je zrejmé, že žalobu podal žalobca po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Preto odvolací súd vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania, ako aj ust. § 100 ods. 1 veta posledná Občianskeho zákonníka, podľa ktorého premlčané právo nemožno vymáhať, žalobu žalobcu zamietol.

Preto odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

Odvolačný súd z dôvodu, že zmenil rozsudok vo veci samej, v zmysle § 396 ods. 1 CSP rozhodol o trovách konania (prvoinštančného aj odvolacieho) tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov proti žalobcovi v plnom rozsahu. Odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaná bola v konaní plne úspešná (§ 255 ods. 1, 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).